

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2011. év szeptember hó 14. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A vesztegetés büntette és más bűncselekmény miatt ***I.r. vádlott és társa*** ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 7.B.1288/2009/11. számú ítéletét az I. r. és a II. r. vádlottak tekintetében ***az alábbiak szerint változtatja meg.***

Az I. r. vádlottra kiszabott börtönbüntetés tartamát 1 (egy) év 2 (kettő) hónapra, a próbaidő tartamát 2 (kettő) évre ***enyhíti***, a lefokozás alkalmazását ***mellőzi***.

A vádlott születési ideje helyesen: 1987. február 5. napja.

A II. r. vádlott tekintetében 3.000,- (háromezer) forint erejéig ***vagyonelkobzást rendel el.***

Egyebekben mindkét vádlott tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Bíróság a 2010. szeptember 21. napján kelt 7.B.1288/2009/11. számú ítéletével az I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki vesztegetés büntettében (Btk. 250.§ (1) bekezdés) és hatósági eljárás akadályozása büntettének kísérletében (Btk. 242/A.§ (1) és (2) bekezdés). Ezért őt halmazati büntetésül 2 évi, végrehajtásában 4 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre és lefokozásra ítélte, 7740 forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte.

A II. r. vádlott bűnösségét vesztegetés bűntettében (Btk. 253.§ (1) bekezdés) állapította meg és ezért 300 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, az egy napi tétel összegét 500 forintban állapítva meg. Az összesen 150.000 forint pénzbüntetésből a vádlott által őrizetben töltött idő beszámításával 2 napi pénzbüntetést lerovottnak tekintett.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért, a II. r. vádlott és védője enyhítésért jelentett be fellebbezést.

Az I. r. vádlott védője fellebbezése írásbeli indoklásában az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét kirívóan okszerűtlennek tartotta. Kifogásolta a tanú1 vallomásának elfogadását, mert jelen volt az intézkedés során, nem lépett közbe, holott ő volt a parancsnok és jelentős idő elteltével tett jelentést a történetekről. Kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe tanú2 vallomását. Utalt arra is, hogy a II. r. vádlott nem ismerte fel az I. r. vádlottat, rá terhelő vallomást nem tett.

Érvelése szerint az I. r. vádlott egy polgári jogi vita során jelent meg a helyszínen, segítséget adott a II. r. vádlottnak és a feleket felvilágosította. Mivel ez nem a rendőrségre tartozik és az I. r. vádlott intézkedést nem tett, bűncselekmény nem történt, a Btk. 250.§ (1) bekezdése megállapítására nincs törvényes lehetőség.

A hivatali eljárás akadályoztatásának bűntette kapcsán arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott tagadásával ellentétben elfogadta a labilis és bizonytalan tanú1 vallomását, aminek a bizonyító ereje nem éri el az ítéleti bizonyosságot.

A tanú eltúlzott, valótlan félelmével szemben az általános fenyegetési helyzet az irányadó. Az I. r. vádlott részéről a 3.000 forint utólagos elfogadása nem klasszikus vesztegetés, a pénzt vissza is adta, nem olyan súlyú a cselekmény, hogy ezért szigorú büntetés kerüljön kiszabásra. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy tanú1 tisztnek a helyszínen közbe kellett volna lépnie, amit nem tett meg, így hozzájárult a vád szerinti bűncselekmény elkövetéséhez. Elsődlegesen mindkét bűncselekmény alól bizonyítékok hiányában a vádlott felmentését, másodlagosan a büntetés enyhítését indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.787/2010/1. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének a II. r. vádlott tekintetében a megváltoztatását indítványozta. Arra figyelemmel, hogy az elsőfokú bíróság nem rendelkezett az adott vagyon előny elvonásáról, a 3.000 forint átadása megtörtént, azt az I. r. vádlott birtokába is vette, majd még az eljárás megindulása előtt a I. r. vádlott részére visszajutatta, a Btk. 77/B.§ (1) bekezdés e) pontja értelmében pedig vagyonelkobzást kell elrendelni arra a vagyonra, amely az adott vagyoni előny tárgya volt a II. r. vádlottal szemben 3.000 forint erejéig vagyonelkobzás

elrendelését, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A II. r. vádlott a nyilvános ülésen szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg. A Be. 362.§ (3) bekezdése alapján a nyilvános ülés a II. r. vádlott távollétében is megtartható volt.

A nyilvános ülésen az I. r. vádlott védője a bejelentett fellebbezést és a fellebbezés írásbeli indokolásában kifejtetteket fenntartotta. Külön hangsúlyozta, hogy a tanú1 szavahihetősége megkérdőjelezhető, a II. r. vádlott nem tett konkrét terhelő vallomást az I. r. vádlottra, csak általánosságokban beszélt, és a bárban intézkedés nem volt. A második cselekménynél sem az objektív, sem a szubjektív feltételek nem állnak fenn, a tanú1 vallomását semmi nem támasztja alá.

A II. r. vádlott védője a bejelentett fellebbezést lényegében felmentés végett tartotta fenn arra utalva, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást tévesen állapította meg. A II. r. vádlott, konkrét cselekményről nem nyilatkozott, az I. r. vádlottat nem ismerte fel, nem mondta meg, hogy hány rendőr volt jelen, volt-e intézkedés, a pénzüsszegre sem emlékezett. Rendőri jelentés az esetről nem készült, ebből arra vonható következtetés, hogy intézkedés sem történt. Egyetértett az I. r. vádlott védőjének azon kifogásával, hogy az elsőfokú bíróság csak a tanú1 vallomására alapított és azzal is, hogy indokolt lett volna a bár biztonsági őreinek meghallgatása.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az átiratban írtakat fenntartotta és a II. r. vádlott tekintetében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, egyebekben a helybenhagyását indítványozta.

Az I. r. vádlott előadta, hogy a rendőrségtől 2011. március 31-én leszerelt, szolgálati viszonya lemondással szűnt meg. Jelenleg egy telefongyártó Kft-nél elektroműszerészként dolgozik, havi bruttó keresete 100.000 forint.

Az utolsó szó jogán az I. r. vádlott felszólalni nem kívánt, csatlakozott a védőjéhez.

Az ítéletőktábla a vádlottak és védőik fellebbezése folytán az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárásjogi szabályokat túlnyomórészt betartotta. Eljárási szabályt sértett azonban azzal, hogy a Be. 124.§-a szerinti szembesítéseket nem folytatta le tanú2, tanú3 és tanú1 tanúk között arra a tényre, hogy tanú1 pontosan miről tájékoztatta őket.

Az ítéletőktábla ezen szembesítések elmaradását azonban relatív eljárás szabálysértésként értékelte, mert ez nem volt lényeges kihatással az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására és a büntetés kiszabására, mivel az elsőfokú bíróság a közvetlen tapasztalatok alapján is tanú2 vallomását a

bizonyítékok köréből kirekesztette, tanú3 pedig vallomásában nem zárta ki egyértelműen annak lehetőségét, hogy tanú1 megemlítette neki a fenyegetést, de nem emlékezett rá.

A biztonsági örök felkutatására és meghallgatására irányuló bizonyítási indítványt törvényesen utasította el az elsőfokú bíróság, annak indokaival az ítélet tábla is egyetértett.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta. Nemcsak az ügyészség által felajánlott bizonyítást folytatta le, hanem vizsgálta a tanú1 vallomásainak hitelességét is azzal, hogy az által készített rendőri jelentésben és a vallomásában megnevezett személyeket is kihallgatta tanúként. A rendelkezésre álló bizonyítékokat az elsőfokú bíróság elemezte, egymással összevetve értékelte, mérlegelte, tényből tényre is helyesen következtetett.

A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként az elsőfokú bíróság lényegében megalapozott, a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól mentes tényállást állapított meg. A tényállás egyes részei azonban mind személyi, mind történeti részében kiegészítésre és helyesbítésre szorulnak.

Az ítélet tábla az I. r. vádlott nyilvános ülésen tett előadása és az iratok tartalmaz alapján a Be. 352.§-ának (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiak szerint egészíti ki:

Az I. r. vádlott 2011. március 31. napján leszerelt a rendőrségtől, szolgálati viszonya lemondással szűnt meg. A vádlott jelenleg a Kft.-nél elektroműszerészként dolgozik, havi kereset bruttó 100.000 forint (másodfokú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal).

Az ítéleti történeti tényállást (ítélet 4. oldal utolsó bekezdés és 5. oldal 1. bekezdés) akként helyesbíti, hogy a tanú1 és az I. r. vádlott a bárban történetekről két alkalommal beszélt egymással. Tanú1 mindkét alkalommal azt közölte az I. r. vádlottal, hogy jelenteni fogja a történeteket. Az I. r. vádlott első esetben az ügy jelentéktelen voltára utalt, a reggeli beszélgetéskor pedig azt válaszolta tanú1-nek, hogy akkor ő is védekezni fog és őt is belerángatja az ügybe.

Az ítélet 5. oldal 2. bekezdését azzal helyesbíti, hogy tanú1 fenyegetve érezte magát, megijedt, hogy ez az ügy véget vethet rendőri pályájának. A szolgálat lejártakor nem jelentette a történeteket, hanem tanácsot kért nevelőanyjától és volt főnökétől, majd az ő tanácsukra tette meg jelentését 2009.január 23. napján 10 óra 05 órakor.

A történeti tényállás helyesbítésére tanú1 tanúvallomása (nyomozati iratok 49. lapszám és tárgyalási jegyzőkönyv 18. oldala), az általa készített rendőri jelentés (nyomozati iratok 31.lapszám), feljelentés (nyomozati iratok 9. lapszám) és tanú6 jelentése (nyomozati iratok 21. lapszám) alapján került sor.

A fenti kiegészítéssel és helyesbítésekkel a megállapított tényállás megalapozottá vált, következésképp ez a tényállás a Be. 352.§ (2) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság ítéletében indokolási kötelezettségének eleget tett, amikor számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat mely részében és miért fogadott el, illetve melyeket, mely részükben és miért nem tartott valónak. A bizonyítékok értékeléséből levont következtetése megfelel a logika és az ésszerűség követelményeinek.

Nem osztotta, nem találta alaposnak az ítélőtábla a védőknek az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállást támadó fellebbezési érvelését.

Tényként állapítható meg, hogy 2009. január 22-én este 2009. január 23-a reggelig az I. r. vádlott és tanú1 gépkocsizó járőrszolgálatot láttak el, amikor 2009. január 22-én 23 óra 15 perc körüli időben telefonon történt parancsnoki utasításra intézkedés végett megjelentek a Bárban. Ezt a tényt - melyet az okirati bizonyítékok is alátámasztottak - az I. r. vádlott sem vitatta.

Az I. r. vádlott tagadásával szemben törvényesen fogadta el az elsőfokú bíróság tanú1 előadását azzal kapcsolatban, hogy mi történt a Bárban a megérkezésük után. Az elsőfokú bíróság ítéletének 7-8 oldala 1. és 2. bekezdésében részletesen foglalkozott a tanú szavahihetőségével és az e körben kifejtettekkel az ítélőtábla is egyetértett. Tanú4, tanú3 és tanú vallomása is alátámasztotta tanú1 nyilatkozatát annyiban, hogy valamennyiüknek azonos hely és időpont megjelölésével számolt be arról, hogy milyen korrupciós cselekményt észlelt és ezzel kapcsolatban a tanácsukat kérte. A vallomások ezen egyezősége pedig tanú1 további nyilatkozatainak valóságtartalmát sem teszi megkérdőjelezhetővé.

A tanú erkölcsi vívódását alátámasztja az a tény is, hogy kollégáinak, nevelőanyjának név megjelölése nélkül mondta el a történeteket, tehát nem akarta mindenáron az I. r. vádlott felelősségre vonását. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogyha alaptalanul vádolja meg járőrtársát, az I.r. vádlottat bűncselekmény elkövetésével, akkor ő követné el a hamis vád büntettét.

Cáfolta az I. r. vádlott tagadását a II. r. vádlott azon beismerő nyilatkozata is, hogy „egy alkalommal 3.000 forintot adott át az intézkedő rendőrnek”. Ez a nyilatkozat pedig a konkrét időpont megjelölése nélkül is egybevág tanú1 vallomásával azért is, mert a II. r. vádlott szerint csak egy alkalommal került ilyenre sor.

Az I. r. vádlott részéről elhangzott fenyegetést illetően - miként arra már utalt az ítélőtábla - a meghallgatott tanúk vallomása több ponton egyezőséget mutatott tanú1 vallomásával, akinek szavahihetőségéhez egyébként sem fér kétség. Közte és az I. r. vádlott között haragos viszonyra pedig nem volt adat. Tanú3 és tanú5 -

bár nem emlékeztek pontosan a történetekre - nem zárta ki, hogy tanú1 a fenyegetésről is beszámolt nekik.

Mindezekre tekintettel a védőknek az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadó fellebbezése a másodfokú eljárásban nem vezethetett eredményre.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és cselekményeiket is az anyagi jogi szabályoknak megfelelően minősítette.

Az I. r. vádlott passzív, a II. r. vádlott aktív vesztegetőként valósították meg a terhükre rótt bűncselekményt.

E körben az ítélet tábla nem osztotta az I. r. vádlott védőjének azon álláspontját, miszerint az I. r. vádlott kizárólag egy polgári jogi vita megoldásában adott felvilágosítást, ez nem tartozik a rendőrség hatáskörébe, intézkedést nem tett, jelentést nem írt, így bűncselekmény sem valósult meg.

Az 1994. évi XXXIV. törvény (Rtv.) 129.§ (1) bekezdése és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 6/2007. (XII.23.) IRM rendelet 84.§ (1) és 87.§ (1) bekezdése értelmében az I. r. vádlott és tanú1 járőr formában teljesítettek szolgálatot. Ezen szolgálat keretében tett intézkedések, így a szolgálati előjáró utasításának végrehajtása, hivatalos eljárásnak minősül. Az a körülmény, hogy konkrét intézkedést nem tettek, nem kérdőjelezi meg az eljárás hivatali minőségét.

Egyetértett az ítélet tábla azon elsőbírói állásponttal is, hogy az I. r. vádlott a hatósági eljárás akadályozása büntetnének kísérletét valósította meg, mivel a fenyegetés nem vezetett eredményre, tanú1 nem tanúsított az I. r. vádlott által megkívánt magatartást, hanem jelentette a történeteket.

A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság a II. r. vádlott tekintetében lényegében helyesen, az I. r. vádlottat érintően csak részben sorolta fel helyesen.

Az ítélet tábla további enyhítőként értékelte mindkét vádlott vonatkozásában, hogy több mint 2 és fél éve állnak büntetőeljárás hatálya alatt. Az I. r. vádlottnál további enyhítő körülményként értékelte, hogy a vesztegetési cselekménynél a kapott 3.000 forintot az elkövetés és járőrtársa jelzése után szinte azonnal visszajuttatta a II. r. vádlottnak, a hivatali eljárás akadályozásának büntetése kísérleti szakban maradt és a rendőrségnél szolgálati viszonya lemondással szűnt meg.

A büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság a Btk. 2.§ második mondat I. fordulatának felhívásával tévesen alkalmazta az elbíráláskor hatályban levő Btk-t, mivel a jelenleg és az ítélet meghozatalakor hatályban levő Btk. 83.§ (2) bekezdésében meghatározott a szabadságvesztés büntetés kiszabásakor irányadó

középmérték miatt a vádlottakra az elkövetéskori Btk. tekinthető enyhébbnek. E körben pedig elsődlegesen a szabadságvesztés tartama és nem a próbaidő mikénti alkalmazása az irányadó.

Ezért az ítélőtábla a Btk. 2.§ első mondata értelmében a büntetés kiszabásakor az elkövetéskor hatályban levő Btk-t alkalmazta.

A II. r. vádlott vonatkozásában - miként arra helyesen utalt a főügyészi átirat is - az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott pénzbüntetés valóban inkább igen méltányos, mint megfelelő büntetés, így enyhítésre nem kerülhetett sor.

Az I. r. vádlottra azonban a javára értékelt további enyhítő körülményekre tekintettel a kiszabott büntetést eltúlzottnak tartotta, ezért azt 1 év 2 hónapra mérsékelte, mert ez áll arányban a cselekmények tárgyi súlyával a vádlott alanyi bűnössége fokával, az enyhítő és súlyosító körülményekkel. Ez a tartamú büntetés szükséges, egyúttal elegendő ahhoz, hogy a szolgálati viszonyáról lemondó vádlottat bármilyen bűncselekmény elkövetésétől visszatartsa.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a kiszabott szabadságvesztés végrehajtását felfüggesztette az első ízben bűncselekményt elkövető I. r. vádlottal szemben. A felfüggesztés a Btk. 89.§ (2) bekezdésén, a próbaidő 2 évi meghatározása a Btk. 89.§ (3) bekezdés első mondatának utolsó fordulatán alapul.

A vádlott szolgálati viszonya a rendőrségnél lemondással szűnt meg, ami azt jelenti, hogy a vádlott végleg lemondott arról, hogy rendőrként dolgozzon, így szükségtelen vele szemben katonai büntetésként a lefokozás alkalmazása, ezért az ítélőtábla a lefokozást mellőzte.

A jelenleg hatályos Btk. 77/B.§ (1) bekezdés e) pontja értelmében vagyonelkobzást kell elrendelni arra a vagyonra, amely az adott vagyon előny tárgya volt. A vagyoni előny tárgya a 3.000 forint, amit a II. r. vádlott átadott az I. r. vádlottnak, aki azt birtokába is vette, de a 3.000 forintot még az eljárás megindulása előtt vissza is juttatta a II. r. vádlottnak, tehát a vagyonelkobzást a II. r. vádlottal szemben az elsőfokú bíróságnak el kellett volna rendelnie, amit nem tett meg.

Ezért az ítélőtábla a Btk. 77/B.§ (1) bekezdés e) pontja alapján a II. r. vádlott vonatkozásában 3.000 forint erejéig a súlyosítási tilalomba nem ütköző vagyonelkobzást elrendelte.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján mindkét vádlott tekintetében a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb - törvényes - rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2011. év szeptember hó 14. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Halász Irén sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság 7.B.1288/2009/11. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.341/2010/7. számú ítéletében írt változtatással az I. r. és a II. r. vádlottak tekintetében 2011. szeptember 11. napján jogerőre emelkedett és az I. r. vádlottra kiszabott szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

, 2011. év szeptember hó 14. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Pécsi Orsolya
bírósági ügyintéző